

Slechts een jaar bleef Van Blaaderen in Antwerpen en wellicht zou hij de medaille hebben gekregen, welke hem al in uitzicht was gesteld, had hij Antwerpen niet den rug toegedraaid om naar het vaderland terug te keeren.

In 1902 vestigde hij zich in Laren en het is niet te verwonderen, dat hij daar onder de bekoring kwam van het Gooische heidelandschap en het Larensche boeren-interieur. Minder voelde hij zich aangetrokken tot de ook toen al eenigszins cliché geworden vertooning van het Larensche binnenhuis. Hoezeer ook het intieme en oprechte werk van Neuhuijs en Kever bewonderend, was hij artist genoeg om de gevaarlijke helling van sentimentaliteit te zien, waarop vele Larensche schilders afzakten naar den Amerikaanschen groothandel in pittoresk Holland en aanverwante artikelen. Wat hij maakte, waren groote heide-landschappen en figuurstukken van werkende mannen of vrouwen, hier en daar met invloed van J. F. Millet. In zijn landschappen toonde hij het meest een eigen aard, ze zijn persoonlijker dan de figuurstukken, welke laatste echter o.m. deze verdienste hebben, dat ze van sentimentaliteit geheel vrij zijn; overigens zijn ze belangwekkend, omdat ze toonen, hoe Van Blaaderen ook het figuur beheerscht.

Dit alles zou niet de moeite waard zijn om te releveeren, wanneer het bij dit spoedig verkregen hoogtepunt ware gebleven. Maar Van Blaaderen heeft die onmisbare eigenschap voor een kunstenaar, dat hij nooit tevreden is met het verkregen resultaat en dat hij liever eigen overtuiging volgt dan den smaak van het publiek. Niets ware hem gemakkelijker geweest dan zich in de „Larensche richting” te volmaken, niets wellicht ook . . . lucratiever. Maar hij hield zijn leven zuiver van zulke overwegingen. Evenals later, toen hij, om menig bloemenstilleven bekend geworden, er zich niet aan heeft gestoord „dat je van Van Blaaderen bloemen moet hebben en niet landschap.”

Na van 1902 tot 1906 in Laren te hebben gewerkt en in dien tijd nog de koninklijke subsidie te hebben gekregen, maakte hij in 1906 een langdurige reis door Italië, welke op zijn verdere ontwikkeling een beslissenden invloed had. Beginnende in Sicilië en zoo naar het noorden gaande, bestudeerde hij aandachtig de Italiaansche kunstgeschiedenis chronologisch, van het Grieksche en Romeinsche tijdperk af. En zoodanig verdiepte hij zich in den overweldigenden rijkdom der grootsche Italiaansche cultuur, dat hij, in Holland teruggekomen, geen waardeering meer kon hebben voor de schilderkunst van zijn dagen en den eersten tijd „geen modern schilderij meer kon zien.” Aanvankelijk had hij ook geen moed meer om zelf te werken en steeds sterker werd de behoefte in hem om het hem weinig inspireerende Noorden te ontvluchten.

Zoo trok hij in het voorjaar van 1907 naar Frankrijk en daar, in Samois sur Seine, in de buurt van Fontainebleau, vond hij een licht en fijn, stijlvol